

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

Omtrent de Procedure

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

2. De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor te op 25 oktober 2004.

De dagvaarding is ontvankelijk.

3. Op de openbare terechtzitting van 16 november 2004 werd bij verstek ten aanzien van de eerste beklaagde en ambtshalve ten aanzien van de tweede en derde beklaagde, Mr. aangesteld als lasthebber ad hoc voor de tweede beklaagde en Mr. als lasthebber ad hoc voor de derde beklaagde. De zaak werd voor verdere behandeling uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 18 januari 2005.

4. Op de openbare terechtzitting van 18 januari 2005 werd de zaak behandeld en voor uitspraak gesteld naar de openbare terechtzitting van 15 februari 2005.

5. Bij brief van 2 februari 2005 meldde de voor de derde beklaagde aangestelde lasthebber ad hoc dat er een curator was aangestelde voor de bij vonnis d.d. 16.12.2004 van de rechtbank van Koophandel te

6. Bij tussenvonnis d.d. 15.02.2005 werd de heropening der debatten bevolen en werd de zaak uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 1 maart 2005.

7. Op de openbare terechtzitting van 1 maart 2005 werd de zaak, wegens de andere samenstelling van de zetel, uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 19 april 2005.

De rechtbank aanhoorde ter terechtzitting van 19 april 2005:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door substituut-Procureur des Konings;
- de beklaagde vertegenwoordigd door meester lasthebber ad hoc, advocaat te

- de beklaagde
haar curator, meester

vertegenwoordigd door
advocaat te

De beklaagde,
gedagvaard, **verscheen niet ter terechtzitting.**

alhoewel behoorlijk

8. Op de openbare terechtzitting van 19 april 2005 werden de debatten gesloten.

Nopens de feiten

9. Bij proces-verbaal van 4 februari 2003 werd vastgesteld dat op een perceel gelegen te _____ ten kadaster gekend onder _____ verhardingen werden aangebracht (ongeveer 230m² van het terrein werd verhard). Op het terrein waren tevens allerlei materialen gestapeld (paletten met beton- en vloerklinkers, gevelstenen,...).

Overeenkomstig het gewestplan _____ (KB 14/09/1977) is dit terrein gelegen in een agrarisch gebied.

10. Het terrein is eigendom van de tweede beklaagde. Het maatschappelijk doel van de tweede beklaagde bestaat onder meer in het verwerven, vervreemden en beheren van onroerende goederen (artikel 4/statuten).

Op dit terrein oefende de derde beklaagde haar activiteiten uit, bestaande uit ondermeer tuinaanleg en – onderhoud, het kweken van planten, verhuur van decoratiemateriaal en machines,

De eerste beklaagde is de zaakvoerder van de tweede beklaagde.

Aan zijn mandaat van zaakvoerder bij de derde beklaagde werd van rechtswege een einde gesteld door het faillissementsvonnis, uitgesproken door de rechtbank van Koophandel te _____ op 16.12.2004.

11. Ter gelegenheid van zijn verhoor op 3 april 2003 verklaarde de eerste beklaagde dat "zijn" (sic) _____ de eigenaar is van de grond die deze verhuurde aan "zijn" (sic) tweede _____ en dat hij zelf als zaakvoerder de werken had uitgevoerd. Voor de aangelegde verhardingen zou de eerste beklaagde ten spoedigste een regularisatieaanvraag indienen omdat de verharding van het terrein noodzakelijk was voor zijn werkzaamheden.

Bij navraag door de verbalisanten bij bleek dat de eerste beklagde op 19 juni.2003 nog geen aanvraag had ingediend (hoewel hij dit voorhield in zijn verklaring van 26 mei 2003 - stuk 27 en stuk 29).

12. Op 13 februari 2003 bekrachtigde de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur het mondeling bevel tot stopzetting d.d. 04.02.2003 en werd het herstel in de oorspronkelijke staat gevorderd, onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Het herstel in de oorspronkelijke staat impliceert het verwijderen van alle gestapelde en gestorte materialen, het verwijderen van de werfkeet en brandstoftanks, het verwijderen van de verharding en het terug dempen van de gegraven put (stuk 19-23).

13. Bij na-controle op 17 augustus 2004 werd vastgesteld dat het terrein een verlaten indruk gaf (overgroeid met onkruid). De werfkeet was nog aanwezig, de verhardingen waren nog dezelfde, een aantal paletten met klinkers was verplaatst. De twee bovengrondse tanks waren wel verwijderd en de gegraven put reeds geruime tijd dichtgegooid. Er was in de tussenperiode geen vergunningsaanvraag ingediend.

Nopens de tenlasteleggingen

14. De drie beklagden worden vervolgd als (mede-)daders wegens het uitvoeren van werkzaamheden zonder te beschikken over een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning in de periode van 1 november.2002 tot 13 februari.2003 (tenlastelegging 1) en de instandhouding van deze toestand in de periode van 14 februari.2003 tot 15 oktober.2004 (tenlastelegging 2).

15. Voor wat de instandhouding betreft (tenlastelegging 2), dient rekening te worden gehouden met de wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening.

16. Bij arrest nr. van 19 januari 2005 vernietigde het Arbitragehof in artikel 146, derde lid, DORO, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden «, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg ».

Het derde lid van artikel 146 DORO luidt thans: *"De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden."*

17. De strafsanctie van artikel 146, eerste lid, 1° DORO voor de instandhouding van de voormelde inbreuken geldt krachtens artikel 146, derde lid DORO derhalve niet wanneer die niet gelegen zijn in de in artikel 146, vierde lid DORO vermelde ruimtelijk kwetsbare gebieden (in dezelfde zin: F. PETILLION, *RABG* 2003, 825-826; S. LUST, "Het handhavingsdecreet terug naar af", *T.R.O.S.* 2004, (194), 195, en S. LUST, "Recente ontwikkelingen in het ruimtelijke ordeningsrecht", in M. BOES (ed.), Brugge, Die Keure, Themis 26, 2004, 16 en S. LUST, "Stedenbouwstrafrecht: een status questionis", *C.D.P.K.* 2004, (512), 523 die er terecht op wijst dat de decreetgever *"de lijst van strafbare gedragingen van artikel 146 al. 1 DRO niet [heeft] gewijzigd, en het principe van de strafbaarheid van de instandhouding van onwettig verrichte werken, handelingen of wijzigingen ... dus onverkort [heeft] behouden"* en dat *"de decreetgever aan dit principe de regel toe[voegt] dat "de strafsanctie niet geldt" behalve in drie welbepaalde gevallen"*; P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *Handhavings- en verjaringsdecreet Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw*, Brussel, Larcier, 2004, nr. 21).

18. De bewezen inbreuken situeren zich volgens het gewestplan in agrarisch gebied dat niet is vermeld in artikel 146, vierde lid DORO.

19. Het Arbitragehof heeft zich niet uitgesproken of het bepaalde in artikel 146, derde lid DORO een strafuitsluitingsgrond dan wel een wijziging van de strafbaarstelling is (Arbitragehof, nr. van 19 januari 2005, overweging B.7; het is onterecht dat sommige auteurs menen dat het Arbitragehof dat wel zou hebben gedaan in het arrest nr. 136/2004 van 22 juli 2004: S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 525, *T.R.O.S.* 2004, 196; J. GHYSELS, "Instandhoudingsmisdrif stedenbouw. Afgeschaf of niet?", *NjW* 2004, (1303), 1305; D. VAN HEUVEN en J. BELEYN, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven", *NjW* 2004, (1271), 1273 die ten onrechte aanvoeren dat het Arbitragehof artikel 146, derde lid DORO lijkt te interpreteren als *"veeleer drie werkelijk onderscheiden strafbaarstellingen"*).

Het Hof van Cassatie had reeds de gelegenheid om te beamen dat de decreetgever met deze inlassing bij decreet van 4 juni 2003 heeft gewild om in die welbepaalde gevallen *"de strafsanctie niet verder te doen gelden"* (Cass., 23 november 2004, idem: Antwerpen, 19 november 2003,

20. Een misdrif is een door de wet omschreven gedraging waaraan de wet een straf vastknoopt (in dezelfde zin: C.J. VANHOUDT en W. CALEWAERT, *Belgisch Strafrecht*, Gent, E. Story Scientia, 1976, nr.

516; L. DUPONT en R. VERSTRAETEN, *Handboek Belgisch Strafrecht*, Leuven, Acco, 1990, nr. 242; C. VAN DEN WYNGAERT, *Strafrecht, Strafprocesrecht & Internationaal Strafrecht in hoofdlijnen*, Antwerpen, Maklu, 2003, 136).

Er is slechts sprake van "decriminalisering" wanneer de wet zowel de inbreuk als de eraan verbonden strafsanctie schrapt (C. VAN DEN WYNGAERT, *o.c.*, 51).

Krachtens artikel 78 Sw. is een misdrijf verschoonbaar in de gevallen bij de wet bepaald.

21. Het bepaalde in artikel 146, derde lid DORO is de uitzondering op de regel in artikel 146, eerste lid, 1° DORO en is ook duidelijk (anders doch ten onrechte: S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 525, *T.R.O.S.*, 195; J. GHYSELS, *l.c.* 1303; P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *o.c.* nr. 21-22; I. VAN GIEL en Y. LOIX, "Vernietigingsarrest Arbitragehof van 19 januari 2005 scheidt licht in de "duistere" stedenbouwhandhaving en zal cascade van "intrekkingsprocedures" veroorzaken", *T.B.O.* 2005, (220), 224).

Het heeft betrekking op de straftoemeting en is derhalve een strafuitsluitende verschoningsgrond (in dezelfde zin: Gent, 26 november 2004 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, *T.B.O.* 2005, 224; Gent, 8 oktober 2004, *T.R.O.S.* 2004, 188; Gent, 30 januari 2004 aangehaald door S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 524; Gent, 9 januari 2004, *T.M.R.* 2004, 584; Gent, 2 januari 2004 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, *T.B.O.* 2005, 224; Gent, 19 december 2003, *T.M.R.* 2004, 583; Gent, 7 november 2003 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, *T.B.O.* 2005, 224; Gent, 3 november 2003 aangehaald door P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *o.c.*, nr. 24; Gent, 24 oktober 2003, *T.M.R.* 2004, 250; Gent, 10 oktober 2003, *C.D.P.K.* 2004, 420, *NjW* 2004, 1319; (impliciet) Brussel, 18 november 2003, *T.M.R.* 2004, 582; Corr. Gent, 25 mei 2004, *T.M.R.* 2005, 115; Corr. Veurne, 12 maart 2004, aangehaald door S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 524; Corr. Gent, 6 januari 2004, *T.M.R.* 2004, 111 met verwijzing naar Gent, 21 november 2003, onuitg.; Corr. Brugge, 4 november 2003 aangehaald door S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 524; R. MORTIER, "Hoe sterk is de ketting... 12 jaar later?", *T.M.R.* 2003, (584), 597 die het heeft over "de nieuwe regelgeving met betrekking tot het verval van de strafsanctie voor het instandhouden van stedenbouwkundige inbreuken"; M. FAURE, F. VERBRUGGEN en I. BORREMANS, "Recente ontwikkelingen inzake het leefmilieu- en stedenbouwstrafrecht", in K. en M. DEKETELAERE (eds.), *Jaarboek Milieurecht 2003*, Brugge, Die Keure, 2003, (223), 289; V. TOLLENAERE, "Het handhavingsbeleid inzake ruimtelijke ordening opnieuw gewijzigd", *T.M.R.* 2004, (2), 7 die verwijst naar Gent, 2 januari 2004 en 7 november 2003, onuitg.; I. VAN GIEL, "Eerste arrest van het Arbitragehof over de ongrondwettigheden van het verjaringsdecreet ruimtelijke ordening (noot onder Arbitragehof nr. 22 juli 2004)", *R.W.* 2004-05, (582), 584; F. VERBRUGGEN en I. BORREMANS, "Afgelopen? Toch niet.

Bouwmisdrijven, verjaringstermijnen en rechtszekerheid na het decreet van 4 juni 2003", *T.B.O.* 2004/1, (16), 30; G. DEBERSAQUES, "Handhaving", in B. HUBEAU en W. VANDEVYVERE (eds.), *Handboek Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw*, Brugge, Die Keure, 2004, 827-828 voor wie "de libellering van het derde lid ... [lijkt] te duiden in de richting van een beslissende grond van verschoning" en die daartegenover een uitspraak van de bevoegde minister en de toelichting door de indieners van het voorstel van decreet plaatst; P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, o.c., nr. 20 die voorhouden dat "de strafuitsluiting zoals geformuleerd door artikel 146 DRO [...] als het ware een bestanddeeluitsluiting uit het instandhoudingsmisdrijf [is], zoals dit wordt bepaald in de eerste paragraaf van voormeld artikel", S. LUST, *T.R.O.S.* 2004, 195 die toegeeft dat artikel 146, derde lid DORO "lijkt erop te wijzen dat het enkel om een strafuitsluitingsgrond zou gaan" maar ten onrechte stelt dat "de bewoordingen terzake niet duidelijk zijn" wat haar doet teruggrijpen naar "de bedoeling van de decreetgever"; zie ook M. BOES, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven", *R.W.* 2003-04, (601), 619 die eensdeels het derde lid van artikel 146 DORO als een strafuitsluitingsgrond bestempelt (nr. 45) en anderdeels van oordeel is dat "er van een misdrijf geen sprake meer is" (nr. 46); B. BOUCKAERT en T. DE WAELE, *Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw in het Vlaamse Gewest*, Brugge, Vanden Broele, 2004, 324 die geen standpunt innemen; anders: Gent, 10 december 2004 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, *T.B.O.* 2005, 224; Corr. Dendermonde, *T.M.R.* 2005, 82; Corr. Dendermonde, 27 oktober 2003, *NjW* 2004, 130 en 131, *T.M.R.* 2005, 80; Corr. Dendermonde, 20 oktober 2003, *T.M.R.* 2004, 105 en 108; Corr. Dendermonde, 29 september 2003, *C.D.P.K.* 2004, 424, *T.M.R.* 2004, 100; Corr. Dendermonde, 13 september 2004, *NjW* 2004, 1282, *T.R.O.S.* 2004, 191; A. VAN BRABANT, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven (decreet van 4 juni 2003), *Waarvan Akte* 2003/4-5-6, 5).

De zin van het bepaalde in artikel 146, derde lid DORO kan niet worden omgebogen door verklaringen die aan de aanneming ervan zijn voorafgegaan, te laten voorgaan op de duidelijke tekst van die uitzonderingsbepaling (in dezelfde zin: Arbitragehof nr. 25/2005, 2 februari 2005; sommige auteurs verwijzen derhalve ten onrechte naar de parlementaire voorbereiding; P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, o.c., nr. 18, 22 en 25; J. GHYSELS, *l.c.*, 1304; S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 525, *T.R.O.S.* 2004, 195; S. LUST, "Het Handhavingsdecreet gedeeltelijk vernietigd: over de "verjaring" van stedenbouwmisdrijven, de Hoge Raad voor het Herstelbeleid en de keuze van de herstelmaatregel" (noot onder Arbitragehof nr. 19 januari 2005, *RABG* 2005, (373), 376).

22. Die strafuitsluitende verschoningsgrond heeft enkel betrekking op de bestraffing of de strafwaardigheid van het bewezen misdrijf van instandhouding. Het laat het bewezen (verschoond) misdrijf zodoende bestaan en derhalve ook de burgerlijke gevolgen ervan (in dezelfde zin: Cass., 29 januari 1974, *Arr.Cass.* H. BEKAERT, *Théorie*

générale de l'excuse en droit pénal, Brussel, Bruylant, 1957, nr. 63, 65, 68, 69, 72, 73, 116, 124-126; H. BEKAERT, "Algemene theorie over de verschoning in het strafrecht", *R.W.* 1956-57, (1241), 1254; L. DUPONT en R. VERSTRAETEN, *o.c.*, nr. 510; C.J. VANHOUDT en W. CALEWAERT, *o.c.*, nr. 801, 900-901; C. VAN DEN WYNGAERT, *o.c.*, 224; S. VAN DYCK en J. VANANROYE, "Het lot van de burgerlijke vordering bij toepassing van de strafuitsluitende verschoningsgrond uit art. 5 2 Sw.", *T. Strafr.* 2004, (189), 190: "Een strafuitsluitende verschoningsgrond heft immers enkel de strafwaardigheid van de strafbaar gestelde gedraging op, zonder afbreuk te doen aan haar onrechtmatigheid"; anders (impliciet): Antwerpen, 19 november 2003, *NjW* 2004, 1318; M. BOES, *l.c.*, 619).

23. De strafsanctie voor de instandhouding van de bewezen inbreuken bedoeld in de tenlastelegging 2 geldt bijgevolg in dit geval niet (meer).

24. De toepassing van de strafuitsluitende verschoningsgrond van artikel 146, derde lid DORO maakt geen grond van verval of onontvankelijkheid van de strafvordering uit in de zin van Hoofdstuk IV van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering (mutatis mutandis in dezelfde zin: Cass., 9 maart 2004, Cass., 4 september 2001,

25. Uit de gegevens van het strafdossier en de behandeling ter openbare terechtzitting is komen vast te staan dat de tenlasteleggingen, zoals hiervoor omschreven, in hoofde van de eerste, de tweede en de derde beklaagde naar eis van recht bewezen zijn.

25.1 De stedenbouwkundige inbreuken werden wetens en willens gepleegd door de eerste beklaagde. Hij kan derhalve samen met een rechtspersoon verantwoordelijk worden gesteld wanneer het misdrijf hetzij een intrinsiek verband heeft met de verwezenlijking van het doel of de waarneming van de belangen van de rechtspersoon, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden voor zijn rekening werd gepleegd (art. 5 strafwetboek).

25.2 De tweede beklaagde, _____ kan niet gevolgd worden in haar redenering dat zij geen strafrechtelijke verantwoordelijkheid draagt in de zin van artikel 5 van het Strafwetboek.

Het maatschappelijk doel van de tweede beklaagde bestaat onder andere uit het beheer van onroerende goederen. Het beheer van onroerende goederen wordt in artikel 4 van de statuten van de tweede beklaagde omschreven als : " de huur, de verhuur en de onderverhuur, al dan niet gemeubeld, de uitbating, de herstelling, de verbetering, de bouw en de verbouwing, zelfs de afbraak indien de noodzaak dit rechtvaardigt, de uitrusting alsmede te gelegener tijd de aankoop, de oprichting en elke andere toevallige verwerving van onroerende goederen om ze ter uitoefening en ter uitbreiding van genoemde beheersactiviteit verder blijvend te gebruiken."

De tweede beklagde is de eigenares van voormeld perceel en heeft er alle belang bij dat de derde beklagde het terrein geschikt maakt voor de beoogde exploitatie.

Er bestaat een hechte verknochtheid tussen de tweede en de derde beklagde. Dit geldt des te meer nu eerste beklagde een dominante rol heeft in de beide door hem opgerichte vennootschappen. De tweede beklagde en de derde beklagde oefenen hun maatschappelijk doel uit ten aanzien van hetzelfde onroerend goed, de tweede beklagde als eigenaar, de derde beklagde als exploitant. De wederrechtelijk uitgevoerde werken komen zowel de tweede als de derde beklagde financieel ten goede.

25.3. De derde beklagde betwist niet dat hij strafrechtelijke verantwoordelijkheid draagt. Uit de verklaring van de eerste beklagde volgt dat de verharding van het terrein noodzakelijk was voor het gebruik van zware materialen bij de bedrijfsuitoefening van de derde beklagde (stuk 17)..

Nopens de straffen

26. Artikel 146 van het decreet ruimtelijke ordening voorziet in hoofde van een natuurlijk persoon in een strafmaat van minimum 8 dagen en maximum 5 jaar en / of een geldboete van minimum 26 EUR en maximum 400.000 EUR.

Overeenkomstig de omrekeningsregel, zoals bepaald in artikel 41 bis van het strafwetboek, kan deze inbreuk in hoofde van de derde beklagde bestraft worden met een geldboete van 133,33 EUR (500,00 EUR x 8/30) tot 400.000,00 EUR (de omzetting van de vrijheidsstraf - 2.000,00 EUR x 60 - is immers lager dan het dubbele van de maximumgeldboete)

In hoofde van de tweede beklagde, kan deze inbreuk, gelet op haar bedrijfsactiviteiten in de onroerende sector, gestraft worden met een geldboete van 2.000 EUR tot 400.000.

27. De betichtingen 1 en 2 zijn de opeenvolgende en voortgezette uiting van éénzelfde misdadig opzet, zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd.

28. De beklagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, hebben zij daarbij totaal ondergeschikt

gemaakt aan hun persoonlijk belang.

Zij hebben gehandeld in een professioneel kader en werden gedreven door winstbejag.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met de zwaarwichtigheid van de stedenbouwkundige inbreuk. Verder wordt rekening gehouden met het ongunstig strafverleden van de eerste beklaagde (o.a. een correctionele hoofdgevangenisstraf) en het blanco strafverleden van de eerste en de tweede beklaagde.

De onderscheiden geldboetes zoals hierna bepaald moeten de beklaagden ertoe aanzetten zich in de toekomst aan de geldende voorschriften te houden.

De tweede en derde beklaagde hebben nog geen veroordeling ondergaan tot een criminele straf, of tot een geldboete van meer dan twaalfduizend euro en de feiten schijnen niet van die aard te zijn dat ze bestraft moeten worden met een effectieve geldboete van honderdtwintigduizend euro.

Nopens het gevorderde herstel

29. Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften.

Het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij strookt met de wet. Zij is nog steeds noodzakelijk om een einde te stellen aan de gevolgen van het misdrijf en zij legt aan de beklaagde in de gegeven omstandigheden geen onredelijke last op.

De herstelmaatregel kan worden ingewilligd. Enkel voor wat betreft het verwijderen van de brandstoftanks en het dempen van de put is de herstellvordering zonder voorwerp gevallen vermits dit onderdeel van de herstellvordering inmiddels werd uitgevoerd.

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen :

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935 ;
art. 162, 182, 184, 186, 189, 190, 194, Wetboek van Strafvordering;
art. 2, 3, 38, 39, 40, 41, 50, 65, 66, 100 Strafwetboek, alsmede de wetsbepalingen zoals in de tenlasteleggingen hiervoor aangehaald;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 8 en 14 §1 van de Wet van 29 juni 1964;

DE RECHTBANK, recht doende BIJ VERSTEK voor
OP TEGENSPRAAK voor

**STELT VAST dat de betichting 2 in hoofde van de drie beklaagden
niet meer strafbaar is**

Veroordeelt de beklaagde voor
de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging 1
samen tot een **GELDBOETE van TWEEDUIZEND EURO.**

Verhoogt de geldboete met veertig decimes, aldus gebracht op
tienduizend euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art.
40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden
door een gevangenisstraf van **DRIE MAANDEN.**

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven
omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging 1 samen tot een
GELDBOETE van TWEEDUIZEND EURO.

Verhoogt de geldboete met veertig decimes, aldus gebracht op
tienduizend euro.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklagde wat betreft **DUIZEND EURO**, gebracht op vijfduizend euro van de uitgesproken geldboete van **TWEEDUIZEND EURO**, zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele straf of tot een effectieve geldboete van meer dan twaalfduizend euro tot gevolg heeft.

Veroordeelt de beklagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging 1 samen tot een **GELDBOETE van TWEEDUIZEND EURO**.

Verhoogt de geldboete met veertig decimes, aldus gebracht op tienduizend euro.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklagde wat betreft **DUIZEND EURO**, gebracht op vijfduizend euro van de uitgesproken geldboete van **TWEEDUIZEND EURO**, zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele straf of tot een effectieve geldboete van meer dan twaalfduizend euro tot gevolg heeft.

Zeat dat de beklaaarden verplicht zijn **ELK** een bedrag van **TIEN EURO**, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus telkens gebracht op **VIJFENVIJFTIG EURO**, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagden

tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 62,86 EUR, meer de betekeningskosten van huidig vonnis in hoofde van de eerste beklaagde.

Legt de veroordeelden

eveneens ELK een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EURO in uitvoering van art. 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en van 11 december 2001.

Wat betreft de herstellvordering:

BEVEELT de beklaagden op vordering van de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur over te gaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand binnen een termijn van 3 maanden, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., door het verwijderen van alle gestapelde en gestorte materialen, de werfkeet en de verhardingen, onder verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag aan de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur en aan het openbaar ministerie.

ZEGT VOOR RECHT dat de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur of het College van Burgemeester en Schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter;

Aldus geweest en uitgesproken in openbare terechtzitting op **28 JUNI 2005**.

Aanwezig :

- alleenrechtsprekend rechter,
Ondervoorzitter,
- substituut-Procureur des Konings;
- griffier